

υποτίθεται ότι δεν επιβλήθηκαν είναι πολύ χαμηλότερο από το συνολικό ύψος της κυρώσεως που η Επιτροπή προτιμάται να επιβάλει στην Ιταλία, δεν γίνεται κατανοητός ο λόγος της εφαρμογής των κατ' αποκοπή διορθώσεων, που είναι, εν πάση περιπτώσει, δυσανάλογες και υπερβολικές. Ως εκ τούτου, συντρέχει εκτός από την προφανή έλλειψη αιτιολογίας, και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

2) Ο δεύτερος λόγος αντλείται από παράβαση ουσιαστικού τύπου (άρθρο 269 ΣΕΕ, πρώην 253 ΕΚ), λόγω ελλείψεως αιτιολογίας. Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Παραβίαση του άρθρου. 6, παράγραφος 3, ΣΕΕ, λόγω παραβίασεως των θεμελιωδών αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ασφάλειας δικαίου, της μη αναδρομικότητας των ουσιαστικών κανόνων. Παραβίαση του άρθρου. 32, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 1290/2005 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 2005, για τη χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ L 209, σ. 1). Παραβίαση της αρχής *ne bis in idem*.

3) Η προσφεύγουσα διευκρινίζει συναφώς ότι η Επιτροπή, έπειτα από έρευνα που άρχισε το 2003, εφάρμοσε μια διόρθωση στο κράτος μέλος για το οικονομικό έτος 2009, σχετικά με την οργάνωση του συστήματος εισπράξεων των οργανισμών πληρωμών, με βάση την αξία των περιπτώσεων τις οποίες, δεδομένου ότι για αυτές δεν είχε ακόμη λάβει απόφαση η Επιτροπή σύμφωνα με τους τότε ισχύοντες κανόνες του κοινοτικού δικαίου, θεωρήθηκαν από την Επιτροπή ότι εμπίπτουν στην εφαρμογή της νέας κανονιστικής ρύθμισης, οπότε υπήχθησαν στον αποκαλούμενο κανόνα *fifty-fifty* που θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1290/05. Η εν λόγω δημοσιονομική διόρθωση είναι παράνομη, διότι είχε ως αποτέλεσμα την επιβολή στο κράτος μέλος του 50 τοις εκατό των σχετικών ποσών, αυτομάτως, σύμφωνα με τα όσα προβλέπει το άρθρο 32, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 1290/05, το οποίο παρανόμως εφαρμόστηκε αναδρομικά σε σχέση με μια έρευνα σχετικά με τη διαχείριση των οφειλών η οποία είχε ως αντικείμενο, ουσιαστικά, «την κατάσταση που παρατηρήθηκε κατά την περίοδο 2002/2003», όπως ρητά παραδέχεται η ίδια η Επιτροπή. Επιπλέον, για τις ίδιες περιπτώσεις που αποτέλεσαν αντικείμενο ελέγχου, προκύπτει ότι έχει ήδη επιβληθεί στο ιταλικό κράτος δημοσιονομική διόρθωση κατά 50 %, δυνάμει του άρθρου 32 του κανονισμού 1290/2005, με την απόφαση της Επιτροπής C(2007) 1901 της 27.4.2007. Τώρα, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εφαρμόζει, για τις ίδιες περιπτώσεις και με βάση τις ίδιες αιτιάσεις, μια επιπλέον δημοσιονομική διόρθωση ίση προς το 100 % των ποσών των μη εισπραχθεισών απαιτήσεων. Επομένως, είναι αδικαιολόγητη και εντελώς δυσανάλογη η επιβολή, μετά από πολλά έτη, μιας πρόσθετης κυρώσεως ποσοστού 50 %, η οποία εν πάση περιπτώσει συνιστά παραβίαση της αρχής *ne bis in idem*.

4) Ο τρίτος λόγος αντλείται από την απόσβεση της εξουσίας της Επιτροπής να επιβάλει κυρώσεις. Υπέρβαση του εύλογου χρόνου για την ολοκλήρωση των επίμαχων ερευνών. Παραβίαση του άρθρου 32, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 1290/05. Παραβίαση της αρχής *ne bis in idem*.

Επικουρικώς, σε σχέση με τον δεύτερο λόγο, στην απίθανη περίπτωση που το άρθρο 32, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 1290/05, που εφαρμόστηκε αναδρομικά από την Επιτροπή στις επίμαχες έρευνες, πρέπει να θεωρηθεί διαδικαστικός κανόνας, προβάλλεται η έλλειψη νομιμότητας της επίμαχης διόρθωσης, καθόσον επήλθε μετά την πάροδο της τετραετούς αποσβεστικής προθεσμίας για την άσκηση της εξουσίας επιβολής κυρώσεων της Επιτροπής. Επικουρικότερον, προβάλλεται η έλλειψη νομιμότητας των επίμαχων διορθώσεων λόγω υπερβάσεως του

ευλόγου χρόνου των εν λόγω ερευνών. Συνεπεία της μη ολοκλήρωσεως των ερευνών αυτών εντός ευλόγου χρόνου (οκτώ έτη μετά την έναρξη της έρευνας), ο εθνικός προϋπολογισμός έχει ήδη υποστεί σημαντική απώλεια εσόδων ως αποτέλεσμα της αποφάσεως της Επιτροπής C(2007) 1901, περί κατ' αποκοπήν διορθώσεως ύψους 50 %, για τις ίδιες περιπτώσεις που αποτέλεσαν αντικείμενο και της προσβαλλομένης τώρα αποφάσεως, κατά προφανή παραβίαση, εν πάση περιπτώσει, της αρχής *ne bis in idem*.

Προσφυγή της 21ης Ιανουαρίου 2011 — Ιταλία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-45/11)

(2011/C 80/55)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωπος: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής E(2010) 7893 τελικό, της 10ης Νοεμβρίου 2010, η οποία κοινοποιήθηκε στην Ιταλική Δημοκρατία με το έγγραφο SG-Grefe (2010) D/18018, της 11ης Νοεμβρίου 2010, και με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση περί παραπομπής, στις αρμόδιες ιταλικές αρχές, της υποθέσεως COMP/M.5960 — *Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo*.

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπό κρίση προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής περί απορρίψεως της υποβληθείσας από την ιταλική αρχή ανταγωνισμού αιτήσεως περί παραπομπής, δυνάμει του άρθρου 9 του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 24, σ. 1), της υποθέσεως σχετικά με την πράξη συγκεντρώσεως η οποία κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή και με την οποία η *Crédit Agricole S.A.* αποκτά, μέσω της ελεγχόμενης από αυτήν *Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza S.p.A.*, τον αποκλειστικό έλεγχο της *Cassa di Risparmio della Spezia S.p.A.*, που επί του παρόντος ελέγχεται από την *Intesa Sanpaolo*.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως.

1) Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορά παράβαση του άρθρου 9 του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004, κατά το μέτρο που η Επιτροπή έκρινε ότι η ως άνω αίτηση περί παραπομπής ήταν εκπρόθεσμη και ότι η εν λόγω αίτηση δεν ήταν αιτιολογημένη.

2) Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αφορά παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004, καθώς και έλλειψη αιτιολογίας.

Συναφώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή εσφαλμένως θεώρησε κρίσιμο το γεγονός ότι, μετά τη συγκέντρωση, τα μερίδια αγοράς δεν επρόκειτο να μεταβληθούν. Πράγματι, η Crédit Agricole θα επιτύγχανε τη συνάθροιση των εν λόγω μεριδίων αγοράς μέσω της συγκεντρώσεως και όχι, όπως έπραξε η Intesa Sanpaolo πριν από τη συγκέντρωση, μέσω επεκτάσεως, σε εσωτερικό επίπεδο, των δραστηριοτήτων της. Επομένως, υφίστατο επίπτωση επί της επαρχιακής αγοράς των τραπεζικών υπηρεσιών οι οποίες αφορούν συναλλαγές μικρού ύψους που διενεργούνται κυρίως με πελάτες οι οποίοι είναι ιδιώτες.

- 3) Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αφορά παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004, καθώς και έλλειψη αιτιολογίας.

Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, υφίσταται επαρχιακή αγορά τραπεζικών υπηρεσιών: πράγματι, οι χρήστες των υπηρεσιών αυτών δεν είναι διατεθειμένοι να μετακινούνται και υπάρχουν δυσχέρειες για άλλους επιχειρηματίες όσον αφορά την εισδοχή τους σε μια κορεσμένη επαρχιακή αγορά. Επομένως, υφίστατο μια αγορά περιορισμένων διαστάσεων, η οποία δεν αποτελούσε σημαντικό τμήμα της κοινής αγοράς.

- 4) Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αφορά παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004, καθώς και έλλειψη αιτιολογίας.

Επ' αυτού, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τη διαδικασία λόγω μη συμμορφώσεως προς τους ισχύοντες κανόνες, την οποία κίνησε η ιταλική αρχή ανταγωνισμού κατά της Crédit Agricole και της Intesa Sanpaolo, οι οποίες, ως εκ τούτου, έπρεπε να θεωρούνται, από την άποψη της επιπτώσεως επί της αγοράς, ως συνδεδεμένα μέρη και όχι ως μέρη ευρισκόμενα σε κατάσταση ανταγωνισμού.

- 5) Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως αφορά παράβαση των άρθρων 1 και 9, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 και παραβίαση των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας.

Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η ως άνω συγκέντρωση δεν είχε σημασία από κοινοτικής απόψεως και ότι η ιταλική αρχή ανταγωνισμού βρισκόταν σε καταλληλότερη θέση ώστε να αποφανθεί επί της σχετικής με την ως άνω συγκέντρωση υποθέσεως. Η Επιτροπή όφειλε, τουλάχιστον, να παραπέμψει στην ως άνω αρχή το μέρος της εν λόγω υποθέσεως, το οποίο αφορούσε τις επαρχιακές αγορές που μνημονεύθηκαν στην απόφαση.

Προσφυγή της 24ης Ιανουαρίου 2011 — Deutsche Lufthansa AG κ.λπ. κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση T-46/11)

(2011/C 80/56)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσες: Deutsche Lufthansa AG (Κολωνία, Γερμανία), Lufthansa Cargo AG (Kelsterbach, Γερμανία) και Swiss Interna-

tional Air Lines AG (Βασιλεία, Ελβετία) (εκπρόσωποι: S. Völcker, F. Louis, E. Αρσενίδου και A. Israel, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των προσφευγουσών

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τα άρθρα 1 έως 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39.258 — αεροπορικές μεταφορές φορτίων) [C(2010) 7694 τελικό].

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τέσσερις λόγους ακυρώσεως:

- 1) Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στο άρθρο 11, παράγραφοι 1 και 2, της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, καθόσον κάνει λόγο για επαφές μεταξύ ανταγωνιστών οι οποίες έλαβαν χώρα στην Ελβετία.

- 2) Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αντλείται από το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 3975/87⁽¹⁾, καθόσον κάνει λόγο για επαφές μεταξύ ανταγωνιστών προ της 1ης Μαΐου 2004 και εκτός ΕΟΧ προκειμένου να αποδειχθεί:

— παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ στην οποία μετείχαν ευρωπαϊκές αεροπορικές εταιρίες (περιλαμβανομένων των προσφευγουσών) προ της 1ης Μαΐου 2004·

— η αιτία ενιαίας και συνεχούς παραβάσεως προ της 1ης Μαΐου 2004, έτσι ώστε να καταστεί δυνατό να αποδειχθεί ότι η παράβαση άρχισε να υφίσταται ακριβώς την ημερομηνία αυτή.

- 3) Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στο άρθρο 101 ΣΛΕΕ, στο άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ και στο άρθρο 8 της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, καθόσον χαρακτηρίζει τις εκτός ΕΟΧ επαφές μεταξύ ανταγωνιστών ως μέρος της ίδιας ενιαίας και συνεχούς παραβάσεως η οποία αφορά επαφές μεταξύ ανταγωνιστών σε επίπεδο κεντρικής διοικήσεως των εταιριών.